

splněn, poněvadž o tomtéž nároku st-lově na nábytečné bylo již rozhodnuto výměrem gen. fin. ředitelství z 29. července 1929.

Stížnost dovozuje, že žádost st-lova z 15. listopadu 1930, která byla podkladem řízení ukončeného nař. rozhodnutím, spočívala na novém skutkovém podkladě, totiž na faktu přestěhování st-le do jeho nového úředního působiště, které nastalo teprve po rozhodnutí gen. fin. ředitelství z 29. července 1929, na jehož pravoplatnost úřady obou stolic odkazují. Nss uznal stížnost důvodnou.

Podle ustálené judikatury nss (srov. Boh. A 800/21, 3551/24, 6715/27) předpokládá res judicata, aby bylo vydáno rozhodnutí nejen o tomtéž předmětu mezi týmiž stranami, ale i na základě téhož právního a skutkového stavu, na jehož základě bylo již jednou rozhodnuto.

St-l, namítuv v odvolání, že rozhodnutí gen. fin. ředitelství z 13. prosince 1930 bylo vydáno za jiného skutkového stavu než rozhodnutí téhož úřadu z 29. července 1929, vznesl na spor před žal. úřad otázku, zda je v daném případě splněn jeden z předpokladů právního institutu rei judicatae, totiž t ý ž s t a v s k u t k o v ý, na jehož podkladě bylo vydáno rozhodnutí gen. fin. ředitelství z r. 1929. Žal. úřad na tyto vývody odvolání nereagoval, maje neprávem za to, že jsou právně bezvýznamné, poněvadž po jeho názoru stačila pro možnost odkazu na věc rozsouzenou již pouhá okolnost, že se jak první rozhodnutí gen. fin. ředitelství z 29. července 1929, tak i druhé rozhodnutí téhož úřadu z 13. prosince 1930 týkalo nábytečného, požadovaného st-lem u příležitosti přeložení z moci úřední z Trenčína do Bratislavy. V tom však spočívá nesprávný právní názor žal. úřadu, pro nějž bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.467.

Zaměstnanci veřejní: Obecní a obvodní notáři nemají právního nároku, aby služba, kterou ztrávili jako notáři za vlády uherské, byla jim započtena do doby rozhodné pro výpočet odpočivných požitků.

(Nález z 27. června 1936 č. 13.944/36.)

Věc: Alexandr W. v Selcích proti rozh. min. vnitra v Praze z 16. prosince 1933 o zápočtu služební doby do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výnosem min. vnitra z 2. června 1931 byl st-l, notářský tajemník v Podkonicích, přeložen na trvalý odpočinek, načež výměrem zem. úřadu v Bratislavě z 22. července 1931 mu byly vyměřeny odpočivné požitky vzhledem ke služební době ke konci měsíce července 1931 pro výměru odpočivných požitků započitatelné v trvání 29 roků, 5 dnů, do níž započtena byla obecní služba notářská od 26. července 1902 do 31. července 1920 a státní služba od 1. srpna 1920 do 30. července 1931.

Odvolání, v němž se st-l domáhal, aby mu do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků byla započtena služební doba již od 1. října 1895, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě z toho důvodu, že st-l sice v době od 1. října 1895 do 31. srpna 1901 sloužil jako podnotář v notariátě jastrabském (v župě tekovské), že však se koncem roku 1901 definitivního místa zřekl a přihlásil se do notářského naukoběhu, kde setrval od 1. září 1901 do 8. července 1902, a tedy následkem vzdání se úřadu nemá ani podle ustanovení § 22 pensijního statutu býv. župy tekovské, ani podle § 14 pensijního statutu bývalé župy zvolenské, kde působil jako notář po absolvování zmíněného naukoběhu, nároku na zápočet své předchozí služby, a to bez ohledu na to, z jakého důvodu se v roce 1901 úřadu zřekl.

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

Jak ze správních spisů patrně, byl st-l za býv. vlády uherské obvodním notářem a byl po převratu jmenován ve stavu obvodních a obecních notářů od 1. srpna 1920 (usnesení vlády z 18. března 1921); vztahuje se tedy na st-le zákon č. 211/1920 Sb., podle něhož (§ 3) je st-l podroben zákonu z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. a nařízením k němu vydaným, jakož i všem zákonům a ustanovením, kterými jsou v ostatních částech republiky Československé upraveny služební a zaopatřovací požitky státních úředníků. Platí tedy o zaopatřovacích požitcích na st-le zásadně zákony a nařízení platné v ostatních částech republiky. V § 14 posl. odst. cit. zákona pak je stanoveno, že započtení dosavadní služební doby notářům podle tohoto zákona jmenovaným bude upraveno nařízením. Nařízením vlády republiky Československé č. 573/1920 Sb. bylo sice stanoveno, že u notářů obecních a obvodních podle zákona trvale ustanovených pokládá se, pokud jde o započtení služební doby do postupu, notářská služba za rovnou službě ztrávené ve službě státní, o zápočtu služby notářské do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků však nařízení toto nemá žádných ustanovení. Rovněž žádným jiným vlád. nařízením nebyl zápočet notářské služby do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků upraven.

St-l, dovolávaje se pro svůj nárok ustanovení služební pragmatiky a § 61 služ. pragmat., dovozuje, že podle těchto předpisů doba ztrávená na notářském naukoběhu, jakož i doba přípravné praxe před naukoběhem mu měla býti započítána do pense, ježto od roku 1895 nepřetržitě působil jako diplomovaný notář, kterýžto charakter prý podržel i po čas trvání naukoběhu a po skončení naukoběhu, třebaže pak byl ustanoven na jiném služebním místě. Námitka tato není důvodná.

Předpis § 61 služeb. pragmatiky stanoví jen tolik, že při výměře odpočivných požitků je služební dobu ztrávenou v jiném státním služebním poměru počítati podle ustanovení, která se na dotyčného úředníka vztahují v době, kdy byl přeložen na odpočinek, pokud snad zápočet není nařízen i pro případ přestupu podle předpisů směrodatných pro onen dřívější služební poměr. V odstavci druhém pak se stanoví, že služba, ztrávená v provisorním služebním poměru se při bezprostředně následujícím definitivním ustanovení úředníkově má

pokládati za rovnou služební době, ztrávené v definitivním ustanovení. Odstavec 3 konečně stanoví, že zápočet služební doby oficiantské, jakož i zápočet jiné v neveřejno-právní státní službě pomocné ztrávené služební doby, bude upraven nařízením. Pod žádné z těchto ustanovení nelze však st-lovu služební dobu notářskou subsumovati, ježto předpis § 61 služeb. pragmatiky jedná jen o zápočtu služební doby ztrávené ve službě státní, kdežto služba notářská, o kterou jde, nebyla službou státní, nýbrž obecní.

Pokud pak stížnost zcela všeobecně se dovolává předpisu služební pragmatiky, není náležitě konkretisována (§ 18 zákona o ss), a nemůže se proto nss námitkou tou vůbec zabývat.

Stížnost se pro zápočet sporné služební doby do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků dovolává ještě předpisu notářských pensijních statutů býv. župy tekovské a zvolenské; k tomu sluší uvést, že vzhledem k zásadě svrchu uvedené, podle níž ohledně úpravy st-lových odpočivných požitků platí předpisy dané pro státní zaměstnance v ostatních částech republiky, by se st-l oněch předpisů bývalého státu Uherského mohl s úspěchem dovolávat jenom tehdy, kdyby mohl uvést nějaký předpis zákonný, jímž použití těchto předpisů býv. státu Uherského bylo vztaženo i na státní úředníky československé. Takového předpisu st-l neuvádí. Nemůže proto ani z oněch pensijních statutů zásadně žádného právního nároku dovozovati, a je pak zcela nerozhodno, jaký obsah ony pensijní statuty mají.

Č. 12.468.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: * Otázku, zda odpadly předpoklady, za nichž byl aktem presidenta republiky ve smyslu § 64 odst. 1 bod 9 ústavní listiny povolen dar z milosti na výchovu sirotka po kancelářském pomocníku v poměru soukromoprávním, přísluší řešiti úřadům správním. Rozhodnutí toto je přezkoumatelno nejvyšším správním soudem.

(Nález z 27. června 1936 č. 13.914/36.)

Věc: Markéta Š. v Král. Chlumci proti rozh. gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 25. září 1933 o příspěvku na výchovu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím presidenta republiky z 23. dubna 1933 byl st-lce, vdově po kancelářském pomocníku při exposituře fin. ředitelství v Král. Chlumci, zemřelém v činné službě bez nároku na výslužné, povolen pro její dceru Emilii, narozenou 20. listopadu 1929, příspěvek na výchovu z milosti ročně 600 Kč bez drahotných požitků ode dne rozhodnutí na dobu 3 roků nebo do dřívějšího zaopatření. O tom byla st-lka vyrozuměna výnosem gen. fin. ředitelství pro Slovensko z 19. května 1933.